

FEMTE KAPITEL

Problemfyldt mandag

Bolden kom susende mod Aleera, men hun blev stående. Den ramte hendes skulder og fløj over på den modstående volleybane, hvor den trillede rundt om fødderne på folk. Hun holdt varsomt øje med den, da den langsomt stoppede midt på banen. Bag hende, fra både hendes hold og det hun skulle spille imod, lød latterbrøl, da de morede sig over Aleera fiasko, da hun mislykkedes prøvede at skyde til bolden.

”Hent dog bolden!” råbte en af pigerne fra hendes hold arrigt, hun var kendt for at være en dårlig taber og meget talentfuld hvad angik volley.

Aleera sukkede og gik over på den anden bane, hvor hun hastigt smuttede ind mellem spillerne, for at samle bolden op. Hun hadede at spille elendig til sport, men for at holde hendes talent for kampsport og lynhurtige reflekser skjulte, måtte hun lade som om hun var dårligt til idræt og derved undgik at tiltrække for meget opmærksomhed.

”HEY! Pas på!” var der en der råbte, da hun havde taget bolden op og hun opdagede det først forsent. Den forreste spiller i midten, bakkede bagud for at skyde til bolden, der i en høj bue, var på vej ned mod ham. Han snublede så lang som han var over Aleera, der knælede på gulvet, og tog hende med i faldet. Bolden han ville skyde til, ramte med et dunk gulvet, kun få centimeter fra Aleeras ansigt, der var præget et overrasket udtryk.

Lærens fløjte skar gennem luften og gulvet vibrerede da en masse fødder gav sig til at løbe på det, over mod hende. Aleera sukkede dybt og lukkede øjnene. Nu var der ballade på vej.

Først fra idrætslæren og senere fra pigerne ude i omklædningsrummet. Ingen ville lade hende være når hun havde dummet sig stort. Især ikke når hun lige havde væltet en af fodboldspillerne, og tilmed lå ved tværs over ham.

Aleera spærrede øjnene op og kylede sig væk, så hurtigt at ingen nåede at reagere, men hun kunne ikke komme væk. Eleverne stod som en stor mur rundt om hende og fyren, der var væltet over hende; den var urokkelig og med onde øjne, der nedstirrede hende. Hun rejste sig trodsigt op, og muren delte sig. Hun var overrasket over at den gjorde det, at hun virkelig havde så meget respekt, men hun opdagede hurtigt, at det bare var for idrætslæren, mr. Perkins, en mand som alle hadede og respekterede. Aleera sank noget spyt.

”Hvad er der sket her, miss Aleera Oradea?” spurgte mr. Perkins spydigt og udtalte hendes navn, som var det noget klamt, man havde bedst ved at dræbe øjeblikkeligt.

”Han faldt over mig.”

”Jaså,” sagde han og haltede over til fyren, der stadig lå ned og stirrede forbløffet op i loftet, som var han i chok over at have faldet. Mr. Perkins prikkede lidt med foden til drengen, som for at se om han stadig var i live. ”Kan du svare mig, miss Oradea, spillede du på denne bane?”

”Nej,” sagde Aleera ligeud, det nyttede ikke at lyde over for ham, han ville finde ud af det, rigtig hurtigt, især når der stod femogtyve andre elever og vidste det.

”Hvad lavede du på deres bane?”

”Hentede bolden.”

”Deres bold?”

”Nej, vores bold. Jeg greb den ikke og den fløj herover. Så jeg gik over for at hente den.”

”Og fik vores fodboldstjerne til at falde!” mr. Perkins stemme blev høj, men han råbte ikke endnu; et par elever fik skadefrode smil på læberne, ved lyden af mr. Perkins høje stemme. ”Nu kan han ikke spille med i vores kampe, fordi han er kommet til skade! Se! Han ligger såret på gulvet!”

”Han er sgu da ikke såret!” udbrød Aleera. ”Han er bare for doven til at rejse sig op! Den eneste skade han har fået, er sikkert et blåtmærke! Og på grund af et blåtmærke, skal man ikke på hospitalet og indlægges!”

”Han er skadet,” kom det kort fra mr. Perkins.

”Nej!” Aleera bøjede sig ned, greb om drengens håndled og begyndte at hive i ham. Han mærkede hendes forsøg og stemte i med benene, og langsomt kom han op at stå. Hun gav øjeblikkelig slip på ham, da han stod ret på gulvet; han svajede som var han fuld. ”Se, han lever! Han har ikke brækket noget og han er sådan set i fin stand!”

”Det lyder som om jeg er på et dyrskue og du prøver at sælge mig ham, som man sælger en hest,” gnækkede mr. Perkins, og humpede over til hende. Han stod så tæt, at hun kunne lugte hans ånde, der stank forfærdeligt. Han stirrede Aleera dybt i øjnene, fjernede blikket efter et stykke tid og gik over til fyren, der så meget ubekvent ud ved at mr. Perkins stod overfor ham.

”Aidan Rowbottom,” sagde mr. Perkins, med en meget mildere stemme, end når han tiltalte Aleera. ”Hvordan har du det? Gør det ondt nogle steder.”

Aidan så skræmt ud ved at mr. Perkins snakkede til ham. Gamle mr. Perkins trænede ikke længere fodboldholdet, på grund af hans knæ, der fik ham til at humpede, han havde i stedet måtte se til takke, med tjansen som idrætslærer for uduelige elever der ikke ville lave noget.. Han var afløst af en yngre

træner, der kunne sit kram, men trods det, behandlede mr. Perkins alligevel alle fodboldspillere med venlighed og respekt, selvom han aldrig havde trænet dem.

”Jeg har det fint nok,” fik Aidan sagt.

”Ingen skader?”

”Ingen skader.”

Mr. Perkins skuldre gik ned som et skib og han fik et skuffet udtryk i ansigtet; han havde set frem til at straffe Aleera, hans mest dovne elev i idræt.

”Jeg er ikke kommet spor til skade,” sagde Aidan. ”Det eneste der er kommet til skade, er min stolthed.”

”Helt sikker?”

”Ja, absolut.”

Mr. Perkins så om end endnu mere skuffet ud, da han satte fløjten til munden og blæste. I løbet af et øjeblik var muren af urokkelige elever forsvundet som dug for solen, og havde indtaget deres pladser på volleybanerne; kampene var begyndt igen.

Aleera sukkede atter og begav så hen mod banen.

”Aleera!”

Aidans stemme kom til hende bagfra og hun vendte sig om. Lidt væk derfra stod Aidan, med den bold der var skyld i det hele, i hænderne.

”Her grib!”

Han kastede den over til hende og hun greb den med det samme, og mærkede det bløde gummi mod håndfladerne. Hun smilede til ham.

”Undskyld jeg væltede dig.”

”Det gør ikke noget,” sagde han og trak på skulderen. ”Det fald peppede hvert fald min dag op og lidt aktion og spænding er altid godt, især i en ganske normal og kedelig hverdag.”

Aleera kunne ikke lade være med at smile stort, da hun talte. ”Sådan har jeg det også. Det gælder om at udfordre sig selv og vide at man lever. Det kan man kun virkelig føle, når hjertet banker derudaf og man kan mærke adrenalinets banke rundt i blodårerne.”

”Det lyder som om du kender det rigtig godt.”

”Ja, jeg udfordrer mig på andre måder end et lille fald, over en pige på en volleybane.”

Aidan grinede, og lod fingrene glide igennem hans blonde, pjuskede hår. ”Hvordan gør du så?”

”Hey Aidan!” en af Aidans venner var kommet over til dem, og lagde armen om Aidans hals, så hånden kunne banke på hans bryst, som et hjerte. ”Vil du spille i dag eller flirte med *hende*?”

”Hvad er der for noget at sige! Vi snakker kun, ikke andet.”

”Det kunne godt ligne noget andet.”

”Uanset hvad du tænker på, så skal du vide at vi bare snakkede om det der lige var sket.”

”Okay da. Jeg går tilbage på banen. Kom igen når i har fået kissemisset lidt.”

De holdt begge øje med da han løb tilbage på sin bane og tog imod bolden, som han med en kræftanstrengelse sendte over nettet.

”Jeg må også hellere tilbage på min bane, inden de flår hovedet af mig,” sagde Aleera og gik ned mod sin bane. Hun stoppede og kiggede på ham over skulderen; han stod stadig der hvor hun havde forladt ham. ”Det var hyggeligt at snakke.”

Aidan mumlede noget, men hun hørte det ikke, for i det samme blev bolden revet ud af hendes favn, og sat i spil på banen. Hun indtog sin plads ude i siden, og forsøgte så godt som muligt, at spille elendigt.

Aleeras skridt var fast da hun gik ned af skolens gange, med tasken over skulderen og værdigede ikke en eneste elev et blik. Takket være pigerne fra hendes idrætstimer, vidste alle på skolen hvad hun havde gjort ved Aidan Rowbottom. Normalt ville det hurtigt være gået hen, men når man snakkede om en af fodboldspillerne og en pige der var så upopulær og mærkelig, at alle kendte hende, ville ingen lægge emnet i glemmekassen.

”Pas på! Måske vælter hun os!” fnisede en pige, da hun passerede forbi Aleera, der lod som om hun ikke hørte det.

Hun drejede til den ene side, da gangen delte sig og trådte ind i kantinen. Folk vendte ansigtet mod hende, som man altid gjorde. Denne gang varede blikkene længere, før de atter blev sænket mod maden.

Aleera tog en bakke fra bunken og stillede sig i køen, der langsomt rykkede nærmere til kantinedamen. Aleera rakte ud efter en sandwich og en vandflaske, betalte til kantinedamen, da det blev hendes tur. Da hun vendte sig mod kantinen med bakken i hænderne, mødte flere blikke hendes og hun styrede forbi dem ud af kantinen.

Aleera fandt en afsidesliggende vindueskarm som hun satte sig på, og gav sig til at spise den købte mad, mens hun holdt øje med de forbipasserende elever, der ikke lagde mærke til hende.

Hun var næsten færdig da skolens sekretær, fik øje på hende og styrtede derover.

”Miss Aleera Oradea formoder jeg?” spurgte hun med en pibende stemme.

Aleera nikkede og slugte den sidste bid af sin sandwich, der blev skyllet ned med noget vand. ”Hvad er der galt?”

”Rektor vil snakke med dig.”

”Fordi jeg har sidder på en vindueskarm og spiser mad?” spurgte Aleera og hoppede ned på gulvet.

”Nej,” sagde sekretæren og fik et surt ansigtsudtryk. ”Det er noget andet, kom med mig.”

Kvinden greb Aleera om håndledet og hev hende med, i retning af kontorfløjen.

”Er det fordi jeg væltede Aidan Rowbottom i idræt i dag?” spurgte Aleera og fortsatte da sekretæren ikke svarede. ”Fordi mrs. Bransfield beskylder mig for at have skrevet min stil efter?”

”Det må du selv spørge ham om.”

De var nået til kontoret og stod ude foran rektorens dør. Sekretæren sendte Aleera et striks blik og satte sig om bag sit bord og gav sig til at skrive på tastaturet. Aleera kiggede lidt på hende og så på døren foran hende. Pludselig følte hun sig ikke længere så modig. Mr. Watkins var kendt for at være en striks mand, der ikke kunne tolerere noget som helst. Alle respekterede og frygtede ham mere, end man gjorde ved mr. Perkins. Hun havde aldrig før været i enrum med mr. Watkins og de enkelte gang hun havde set ham, var til specielle dage på året. Han holdt sig for sig selv, og det var alle glade for.

”Så bank dog på!” sekretærens stemme syntes at komme langt væk, men alligevel hev den hende tilbage til virkeligheden.

Aleera løftede hånden og bankede på. Øjeblikkeligt kom der svar fra den anden side af døren. Aleera sank noget spyt, greb om messinghåndtaget og åbnede den gamle dør.

En voldsom stank af cigarrøg slog hende i møde, hvorefter det skarpe lys fra vinduerne blindede hende. Hun stod i et stort kontor, hvis vægge var af træ. Ved nærmere eftersyn gik det op for hende, at det var bogreoler, fyldt med støvede og gamle bøger. I et hjørne, i et glasmontre lå en åben bog. Selvom Aleera ikke kunne se forsiden, vidste hun hvilken bog det var. Skolens regler nedfældet i en bog for næsten hundred år siden, lige til at slå op når rektoren var i tvivl om noget. Og det måtte han have. En glaslåge var blevet åbnet og rektoren stod og læste over den da hun kom ind. Da hun lukkedes døren, kiggede han op.

”Åh, ja. Miss Aleera Oradea,” sagde han, lukkede glaslågen og låste.

”De ville se mig, mr. Watkins?” Aleera følte sig endnu mere nervøs nu, end hun før havde været.

”Ja, det ville jeg. Værsgo at tage plads.”

Mr. Watkins gjorde gestus mod en blød lænestol foran hans skrivebord og satte sig selv bag det. Aleera gik tøvende hen og satte sig i stolen; hun sank nærmest ned i den. Nervøsiteten steg lidt mere, som ville stolen sluge hende. *Slap af, Aleera, prøvede hun at berolige sig selv med. Du bekæmper blodslugende vampyrer hver weekend, som er mere farlige end ham her! Du kan klare det her uanset, hvad han siger, bare du ikke går til angreb på ham.*

”Nå, Aleera,” sagde mr. Watkins og lænede sig frem mod hende, over bordet. ”Kan du regne ud hvorfor jeg har kaldt dig herhen?”

”Jeg har fået et par tanker om hvorfor.”

”Må jeg høre hvad du tror?”

”Helst ikke.”

”Klart nok.”

Mr. Watkins mindede mere om en hyggeonkel, end en rektor alle frygtede, men Aleera vidste at mange mennesker havde facader oppe, der skjulte deres rigtige jeg, han var uden tvivl sådan en ligesom hende selv, og den facade skjulte hun godt.

”Aleera,” sagde mr. Watkins og fik en alvorlig mine. ”Det jeg vil snakke med dig om er Sally Gresham.”

Aleeras hjerte sprang en takt over af glæde. Emnet var kun Sally Gresham, og ikke alt det andet ballade hun havde lavet. Det var ikke så slemt igen. Hun lænede sig selvsikkert tilbage i stolen. Hun havde jo intet gjort mod Sally.

”Sally Gresham kom her i morges og fortalte mig, at du var gået til angreb på hende i bussen.”

”Hvad!” Aleera for frem i stolen, greb om bordkanten og stirrede på rektoren. ”Hvad sagde De? Det kan ikke passe! Jeg kørte med mine brødre i skole i dag!”

”I fredags, Aleera, slog du Sally Gresham, ikke sandt?” spurgte mr. Watkins, med en tone der ikke tolererede et nej.

”Jo, men hun irriterede mig!”

”Passer det at du overfaldt hende, og slog og sparkede hende?”

”Hvad er det for en omgang pis?” udbrød Aleera forarget over beskyldningen og tog sig til munden, men forsent. Mr. Watkins lignede allerede en tordensky.

”Sådan et sprog skal ikke bruges ind på mit kontor!”

”Undskyld, men det er bare fordi...”

”Har du eller har du ikke slået Sally Gresham?”

”Jeg gav hende en lussing og det var det.”

”Hvorfor gav du hende en lussing?”

”Hun gjorde mig sur, og sagde at min mor tog livet af sig selv, for at slippe for mig. Normalt ville jeg ikke slå hende, men den dag var altså en dårlig dag og hun valgte et dumt tidspunkt at komme med sine holdninger.”

”Jaså,” mumlede mr. Watkins i hans gråsprængte skæg. ”Aleera, sådan noget skal du ikke lade gå dig på. Ignorer hende.”

”Det er jo svært, når hun er så irriterende!” brød Aleera ind.

”Lad være med at tale når jeg snakker,” sagde han og stirrede olmt på hende. ”Men selvom det kan være svært for dig, så gør det. Det sparer dig for en masse. Jeg ved godt at det emne med din mor går dig på, men kan du ikke bare fortælle hende det? At du så mordet?”

”Så vil hun da bare bruge det imod mig,” mumlede Aleera, og forbandede at hendes far havde fortalt det til rektoren. *Det er for din egen skyld*, havde doktor Oradea sagt, *så har du nogen udenfor familien at tale med*. Men hverken rektor eller Aleera havde gjort noget ved det. De gad begge ikke.

”Det kan godt være,” sagde mr. Watkins, i det klokken brød ind i deres samtale. Det var tid til time. Mr. Watkins stirrede over mod døren og lod derefter som ingen ting.

”Har du faktisk set i avisen, at endnu et mord er begået på samme facon? En ung kvinde?”

”Ja, det har jeg godt læst,” det var jo mig der dræbte morderen, fortsatte Aleera inde i sit hoved. Desværre var det ikke min mors morder.

”Uhyggeligt ikke sandt?”

”Jo, meget,” Aleera rejste sig op. ”Jeg må hellere gå til time nu, ellers bliver mrs. Bransfield sur over at jeg kommer for sent. Hun er allerede sur på mig i forvejen.

”Vil jeg bryde mig om at høre det?”

”Nej,” svarede Aleera henkastet. ”Hun er bare sur over en opgave.”

Hun trykkede mr. Watkins hånd og gik over mod døren.

”Vent Aleera.”

Hun stoppede og vendte sig om.

”Tro ikke at du kan ustraffet fra den lussing du gav Sally.”

”Det var uden for skolens grund!”

”Ja, men i en af skolens busser, ergo på skolens grund.”

Aleera stønnede vredt.

”Hvad er min straf så?”

Mr. Watkins kiggede eftertænksomt på hende. ”Så lad gå der, men det er kun denne ene gang du slipper for din straf! Se det som en advarsel!”

”Skal jeg nok, mr. Watkins. Farvel!”

”På gensyn. Dette bliver nok ikke sidste gang jeg ser noget til dig, vel?”

Hun forsøgte at smile uden held og skyndte sig ud af det tobakslugtende værelse. Hun satte i løb hen af gangene, for ikke at komme alt for sendt til engelsk. Mrs. Bransfield ville få et føl på tværs.

Ti minutter efter at klokken havde ringet, stod Aleera forpustet ude foran døren ind til mrs. Bransfields klasselokale; hun kunne gennem døren høre læren i gang med undervisningen. Hun bankede på og jokkede ind.

Alle elevernes blikke faldt automatisk på hende, mens hun gik ned til sin vante plads, der var ladet fri, præcis til hende.

Hun lod sig falde ned på pladsen og gav sig til at kigge op på mrs. Bransfield og fik det samme irriterende blik tilbage.

”Hvorfor kommer du så sent, miss Oradea?”

”Jeg var oppe ved rektor.”

Der gik et sus gennem eleverne og de så på hende med andre øjne; det var ikke hver dag at nogen blev sendt til rektor. Inden dagen var omme, vidste alle på skolen det, inklusive hendes brødre, som hun måtte bestikke til ikke at fortælle deres far noget.

”Okay, Aleera,” sagde mrs. Bransfield med et stramt smil, og kiggede ned på papirerne i hendes hånd. ”Vi er gået over til en ny verdenskendt historie, Romeo & Julie. Den kender du vel? Denne gang skal du ikke læse og fortælle en historie ud fra, men i stedet skal I arbejde sammen i grupper på to, og lave en god analyse af historien. Jeg har allerede delt jer op i grupper og den du skal være sammen med, er Nigel Negrescu.”

”Hvad?” skreg Aleera overrasket og for op; stolebenene skrabede mod gulvet.. Hvorfor skulle alt gå hende imod? ”Er der ikke en anden?”

”Han er den eneste ud over dig, der ikke har en. Vær nu ikke så ond mod vores nye elev, han skal jo føle sig godt til. Sæt jer nu ud i grupper og arbejde sammen.”

Aleera rejste sig surmulende for at gå over til Nigel, mens tankerne kredsede i hovedet på hende. *Hun har gjort dette med vilje! Det er så jeg ikke kan snyde igen, som hun påstår jeg gør. Inden vi er færdig med dette projekt, har jeg sikkert fået knækket halsen på ham i arrigskab!*

Aleera vendte en tom stol om mod Nigels bord og satte sig. I et stykke tid kiggede de bare på hinanden. Mrs. Bransfield kom forbi og smed to bøger på bordet, men ingen af dem fortrak en

muskel. De nedstirrede hinanden, og stoppede først når den anden gav op. Mrs. Bransfield kastede irriteret sit blik på dem, mumlede noget om at de skulle stoppe og komme i gang, før hun fortsatte hen til en anden gruppe. Aleera og Nigel fortsatte.

”Kan I så gå i gang med gruppearbejdet!” Mrs. Bransfield var kommet hen til dem, og bankede i bordet, så de omkringsiddende elever forbavset kiggede op. ”I skal arbejde sammen om denne opgave, ikke sidde og stirre hinanden dybt i øjnene! Dette er ikke en cafe og I er ikke på date!”

”Nej, ved Gud vi ikke er! Jeg vil hellere tortureres til døde, end gå på date med ham!” udbød Aleera rasende. ”Men det at arbejde sammen med ham, er som den slemmeste gift der findes. Langsomt og smertefyldt går den igennem ens krop og lammer sanserne, gør en helt skør, får en til at lide så man kun kan ønske at dø og det hurtigt. Hvis De ikke kan vække mig når timen er ovre, var denne gift alligevel hurtigt.”

”ALEERA! Sådan noget siger man ikke om nogen, man ikke kender!”

”Mrs. Bransfield,” brød Nigel ind med en sukkersød stemme. ”Jeg tror Aleera tænker på den bog jeg vidste Dem i fredags, og fortalte at hun skrev efter den. Hun er vel lidt vrisset over at jeg har afsløret hende, men ved at arbejde sammen med hende, kan jeg forhåbentlig bevise at hæderligt arbejde i skolen, kommer man længst med.”

”Hvad ved du om det?”

”ALEERA! Nigel, jeg tror du har fat i noget. Det var i sidste ende en god ide at føre jer to sammen,” sagde mrs. Bransfield smilende til Nigel; da hun vendte sig mod Aleera, kølnede smilet og et surt ansigtsudtryk afløste. ”Aleera, jeg håber du vil lære en masse af Nigel.”

Aleera åbnede munden for at komme med en sylespids kommentar til mrs. Bransfields mening, men holdt inde da læreren tyssede på hende.

”Jeg vil lige hjælpe jer med at komme i gang. Sæt jer nu til at læse hele første akt og tal så sammen om det, når I begge er færdige med at læse det, så sig det til mig. Så får I jeres opgaver.”

Med et løftet øjenbryn gik mrs. Bransfield væk. Aleera gloede ondt på Nigel og rakte ud efter en bog; hendes hånd lukkede sig om den godt brugte og slidte bog, men da hun trak den til sig, rokkede den sig ikke særlig meget. Nigels hånd holdt også rundt om bogen.

”Giv slip! Jeg tog den først, tag den nedenunder,” hvædede hun gennem tænder.

”Nej, denne er meget kønnere,” sagde han, forbavsende rolig over Aleeras iskolde facade, der udtrykte ren foragt.

”De er begge i lige god stand, så giv mig bare denne, også selvom der måske er et æseløre mindre i denne bog!”

”Tag den selv!”

”Du tager den!”

”Nu stopper I to altså!” mrs. Bransfields hånd kom og hev hånden ud af deres hænder. ”I opfører jer værre end børn i en børnehave. At skændes over en bog! I skal forstille at være unge voksne!”

Hun stak bogen hårdt ind i favnen på Aleera og rakte den anden til Nigel, hvorefter hun endnu en gang vente sig om.

Aleera åbnede bogen og kiggede ned langs indholdsfortegnelsen, og sank sammen i stolen, da hun opdagede at første akt ikke var særlig langt. Hun skulle tilbringe meget af timen i dag med at samarbejde med ham,

hvis det da kunne lade sig gøre. Hun kastede et blik på Nigel; han sad smilende og rolig, mens Aleera kunne mærke raseriet dunke i hendes årer, bare ved synet af ham, tanken om ham. Hun bladrede gnaven om til første akt og gav sig til at læse langsomt.

Da Aleera endelig var færdig, var der et kvarter tilbage af engelsk timen i Nigels grusomme selskab.

”Nå, nu er du endelig færdig?” spurgte han, hans fingre legede med papiret hvorpå spørgsmålene var skrevet på, han havde for længst skaffet dem.

”Jeg læste bare langsomt for at slippe for at kigge på dig, i alt for lang tid.”

”Det behøves du ikke. Nu skal du alligevel have hovedet ned i bogen og finde svarene på spørgsmålene. Når du nu har læst så langsomt, kan du sikkert hurtigt finde svarene.”

”Du drømmer,” spyttede Aleera ud og lagde armene over kors.

”Nej, for jeg vil ikke kunne drømme om dig, i så fald ville det være et mareridt.”

Aleera fnysede forarget.

”Første spørgsmål: Hvad fortæller indledningen?” spurgte Nigel og skiftede dermed hurtigt emne.

”At du er en skiderik.”

Nigel kiggede for første gang op på hende, med et strejf af irritation i øjnene; hans hånd, der før havde holdt hans ansigt oppe, faldt med et klask ned på den åbne bog.

”Du kan virkelig ikke lide mig?”

”Nej.”

”Bare på grund af jeg vidste den bog til mrs. Bransfield? Fortalte hende at du skrev efter?”

”Ja, på grund af det, kan jeg ikke lide dig. Jeg skrev ikke efter, jeg har aldrig hørt om den bog før! Hvem er forfatteren? Hvad er bogens titel?”

”Hvorfor skulle jeg give dig svaret på noget, du allerede kender til?”

”Fordi,” Aleera ledte efter ord, men blodet kogte nærmest i hendes årer af raseri. ”Jeg tror ikke på at den bog findes.”

”Den findes altså.”

”Okay, kan du så ikke tage den med i skole i morgen og vise den til mig?”

”Hvorfor? Du har den vel selv derhjemme?”

”Nej, desuden vil jeg tjekke mig om den virkelig findes, eller om det er noget mrs. Bransfield og du har fundet på, for at få mig i fedtefadet. Og hvis hun ikke er gået med på dit forslag, kan det være at du har forhekset hende,” det gav et sæt i Nigel ved lyden af de sidste par ord. Aleera lænede sig tilfreds over bordet og hviskede lavmælt. ”Jeg vil se om den eksisterer, og gør den det, skal jeg nok stoppe med at være så ond over for dig.”

Skoleklokken ringede ud.

Aleera rejste sig op og samlede sine ting sammen; hun vandrede ned til sin taske, smed dem ind og tog tasken over skulderen. Hun stoppede foran Nigels bord, hvor han var i gang med at lægge bogen ned i sin taske.

”Husk det. Bogen i morgen, ellers er du dødsens.”

Han gloede ondt efter hende da hun gik ud af døren. Hun skyndte sig ned af gangen og åbnede sit skab. En folder faldt ud af skabet og hun samlede den op, kiggede på den og fnyste; hun proppede den i sin taske og smækkede skabet i.

”Nå, kommer du?” Nathaniel stod lænet op af naboskabet.

”Til hvad?”

”Halloween festen, selvfølgelig! Det er jo det der står på den invitation du har fået!”

”Halloween er ikke lige mig, Nathaniel. Alt det der udklædning og fejring af at vampyrerne og andre monstre, er mere stærke den nat, end resten af året. Nej tak, jeg skal ud på jagt.”

”Far har forbudt dig at jage vampyrer de næste par uger.”

”Og? Du ved at jeg aldrig lytter efter.”

”Ved du hvad, Aleera?” spurgte han og lagde armen om hendes skulder, og trak hende med ned af gangen. ”Jeg synes du bør gøre hvad far beder om, for en gangs skyld og lægge alt det jagt på hylden. Tag med til festen, skab kontakter, få venner. Som normale teenagere gør.”

”Jeg er ikke normal og det er du hellere ikke.”

”Hvad de ikke ved, har de ikke godt af.”

De var nået udenfor på græsarealerne. Vinden bed Aleera i ansigtet og hev hende i fletningen; flaget i flagstangen flaprede i den vilde vind.

”Jeg skal hjem nu. Har du fri nu eller skal du til time?” spurgte Nathaniel og hev bilnøglerne frem.

Aleera kiggede mod skolens røde bygninger. Hun skulle have historie, men udsigten til Sallys hoverende fjæs og drillerier, der igen ville bringe hende til kogepunktet, gav hende ikke lyst til at blive.

”Jeg har fri nu.”

”Godt, så kan du køre med mig. For du må jo ikke køre selv.”

”Desværre nej.”

”Hvordan føles det at kunne køre, men først må få kørekort om mange år? Mange på din årgang har det jo allerede.”

”Det er elendigt, men jeg kan altid kapre bilen og køre. Så let får far mig ikke ned med nakken.”

Hun rakte ud efter nøglerne i Nathaniels hånd, men han nåede at flytte den og satte i løb hen mod parkeringspladserne.

”Se om du kan fange mig, Aleera!”

Aleera kunne ikke lade være med at smile lidt over ham og satte så i løb.

Gwalior.dk